

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: J. V.,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Říhou,
sídlem Ke Klimentce 2186/15, 150 00 Praha 5,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **L. Č. r., s.p., IČO X,**
sídlem X,
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Eichingerem, MBA,
sídlem Veleslavínova 94/8, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2017, č. j. 025222/2017/KUSK/OŽP/2-Mi,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu B. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2017, č. j. MBE/5045/2017/ŽP-BrE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 3 odst. 3 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“) a § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) určil, že pozemek označený v katastru nemovitostí ke dni zahájení správního řízení, tj. ke dni 2. 9. 2014, parcelním číslem X v katastrálním území H. T. o výměře X ha zapsaný na listu vlastnictví č. X pro katastrální území H. T. jako vlastnictví České republiky s právem hospodaření s majetkem státu pro L. Č. r., s.p., je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona (pozemky s lesními porosty).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s jeho právní argumentací a porušil obecné zásady správního řízení, zejména zásadu služby veřejnosti, předvídatelnosti rozhodnutí a šetření nabytých práv, jakož i princip legitimního očekávání. Uvádí, že jde o třetí rozhodnutí ve věci. Vytýká žalovanému, že poté, kdy se dvakrát s argumentací žalobce ztotožnil a zavázal městský úřad závaznými pokyny, uzavřel, že dosavadní právní názor byl chybný a řízení nemělo být vedeno. Poukazuje na to, že žalovaný za této situace zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, přestože současně uvedl, že *„podle názoru odvolacího orgánu měla být žádost dle obsahu podle jejího obsahu postoupena na příslušný katastrální úřad o opravu chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 36 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb.“* Na základě takové argumentace by mělo být rozhodnutí zrušeno a návrh žalobce na zahájení řízení postoupen katastrálnímu úřadu. Dle žalobce z žalovaným citovaného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 11. 1995, č. j. 6 A 905/94, i z navazující judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a rozsudku ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008-44, nicméně vyplývá povinnost správních orgánů se danou otázkou zabývat.
3. Dále žalobce namítá, že pozemek parc. č. X v katastrálním území H. T. není lesním pozemkem dle § 3 odst. 2 a 3 lesního zákona. Podklady opatřené správním orgánem I. stupně podle žalobce neprokazují, že pozemek byl v 60. letech 20. století prohlášen za lesní fond v souladu s právem. Svědecké výpovědi nevyvrací tvrzení žalobce, že pozemek byl v období převodu na lesní pozemek c. Žalobce poukazuje na to, že dle stáří porostu (54 let v roce 2013) byl pozemek na počátku 60. let bez porostu. Jestliže je porost náletového původu, lze předpokládat, že pozemek samovolně zarůstal, což podporuje žalobcovo tvrzení, že nejde o pozemek určený k plnění funkcí lesa. Aby správní orgány mohly deklarovat, že jde o pozemek určený k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona, muselo by být doloženo přeražení pozemku s kulturou c. na lesní pozemek příslušnou listinou. Takovou konstitutivní listinu se však nepodařilo dohledat ani na katastrálním úřadě, jehož předchůdce mohl provést změnu pouze na základě relevantní

listiny, ani v archivu bývalého Okresního národního výboru B., který rozhodoval o prohlášení pozemku za lesní fond, ani v archivu Místního národního výboru H. T. jako vlastníka pozemku (patrně míněno právo hospodaření – poznámka soudu). Správnost změny druhu pozemku nepotvrdila ani relevantní svědecká výpověď, kterou by mohlo být jen svědectví osoby, která byla účastna procesu posouzení pozemku v terénu a jeho prohlášení za lesní fond v 60. letech. Tvrzení správních orgánů, z nichž vychází jejich závěry, jsou podle žalobce bez právního významu, neboť fotografie ani svědecké výpovědi nevypovídají o tom, zda v 60. letech 20. století byl pozemek prohlášen za lesní fond v souladu s právem.

4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že žalobní argumentace se shoduje s odvolacími námitkami, které v napadeném rozhodnutí vypořádal. Předmětný pozemek je ve veřejném seznamu (katastru nemovitostí) veden se způsobem využití pozemek určený k plnění funkcí lesa, rozsáhlé chráněné území. Po uplynutí lhůt podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, bylo s ohledem na materiální závaznost údajů obsažených ve veřejném seznamu na žalobci, aby prokázal nesprávnost zápisu, respektive aby se domáhal opravy. Žalovaný poukazuje na provedené důkazy, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel. Uvádí, že žalobce přes poučení a výzvy nepředložil a nenavrl žádné důkazy kromě tvrzení o historickém stavu a knihovního zápisu o druhu určení celého pozemku p. k. č. X. Žalovaný má za to, že změna využití (druhu) pozemku je věcí vlastníka. Česká republika byla jako vlastník oprávněna provést změnu využití pozemku podle tehdy platných předpisů. Upozorňuje, že § 21 zákona č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení, účinného do 1. 9. 1971, neuvádí c. jako druh pozemku. Skutečnost, že nebyla dohledána příslušná listina, nezpůsobuje neplatnost provedeného zápisu. Zápis změny využití pozemku je třeba v souladu s presumpcí správnosti správních aktů považovat za platný. Správní orgány se v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zabývaly skutečným využitím pozemku, který popsaly.
5. Osoba zúčastněná na řízení též navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobu považuje za nedůvodnou a ztotožňuje se závěry žalovaného. Uvádí, že předmětný pozemek je zařazen do L. h. p. pro L. h. c. N. jako součást porostní skupiny X tvořené lesem hospodářským se zastoupením dubu, habru, borovice a dalších listnatých dřevin ve věku 54 let. Pozemek se nachází v prudkém svahu a dřeviny na něm rostoucí plnily půdoochrannou funkci k zabránění vzniku eroze. V roce 2013 byl na tomto a na sousedním pozemku na území 2. zóny CHKO bez souhlasu osoby zúčastněné a S. CHKO Č. k. neoprávněně vykácen pás lesního porostu v šířce X až X metrů o ploše cca X m², provedena skryvka vrchní části půdního profilu a povrch o délce cca X m a šířce X m upraven rozhrnutím šterku, čímž došlo k vybudování nové příjezdové komunikace k pozemku p. č. X v katastrálním území H. T. ve vlastnictví žalobce, neoprávněnému vytěžení lesního porostu a porušení jeho půdoochranné funkce. Rozhodnutím S. CHKO Č. k. ze dne 8. 8. 2014, č. j. SR/10008/CK/2013-25, bylo rozhodnuto o protiprávním jednání žalobce a uložena mu pokuta, řízení není dosud pravomocně skončeno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť

účastníci na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení žalobních bodů

7. Podle § 1 lesního zákona účelem tohoto zákona je stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm.
8. Podle § 2 písm. a) lesního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí lesem lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa.
9. Podle § 2 písm. c) lesního zákona se pro účely tohoto zákona rozumí lesními porosty stromy a keře lesních dřevin, které v daných podmínkách plní funkce lesa.
10. Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o lesích pozemky určené k plnění funkcí lesa jsou pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen „lesní pozemky“).
11. Podle § 3 odst. 2 lesního zákona pozemky určenými k plnění funkcí lesa nejsou školky a plantáže lesních dřevin založené na pozemcích, které nejsou určeny k plnění funkcí lesa, pokud orgán státní správy lesů na návrh vlastníka pozemku nerozhodne jinak.
12. Podle § 3 odst. 3 lesního zákona v pochybnostech o tom, zda jde o pozemky určené k plnění funkcí lesa, rozhoduje orgán státní správy lesů.
13. Lesní zákon definuje pozemky určené k plnění funkcí lesa materiálně. V rozsudku ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008-44, č. 2032/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Lesní zákon tedy definuje pozemek určený k plnění funkcí lesa materiálně. Takový pozemek musí fakticky naplňovat znaky lesního pozemku či jiného pozemku ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) nebo b) lesního zákona. Skutečnost, že daný pozemek je v katastru nemovitostí formálně veden jako pozemek lesní, resp. jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, nemůže tedy být v dané otázce rozhodující. Nelze totiž vyloučit situaci, kdy pozemek je v katastru nemovitostí veden chybně jako pozemek určený k plnění funkcí lesa, přestože fakticky již znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa ve smyslu příslušných ustanovení lesního zákona nenaplní.“* V rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 9 As 246/2016-46, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„lesní zákon definuje pozemky určené k plnění funkcí lesa materiálně (srovnej jeho § 3 odst. 1 a 2). Klade důraz na přirozený stav a na jeho základě identifikuje znaky pozemku určeného k plnění funkcí lesa po právní stránce. Vzhledem k tomu, že se pozemek jako část zemského povrchu v čase neustále proměňuje, nelze vyloučit, že následkem faktických proměn, které proběhly v souladu s právem, dojde ke změně jeho právního určení.“*
14. Pro posouzení právního charakteru pozemku nemůže být rozhodující faktická změna, ke které došlo nezákonnou cestou, neboť opačný výklad by odporoval smyslu lesního zákona, kterým je dle jeho § 1 stanovit předpoklady pro zachování lesa, péči o les a obnovu lesa jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí, pro plnění všech jeho funkcí a pro podporu trvale udržitelného hospodaření v něm (viz rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, č. j. 9 As 246/2016-46). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 7. 2017, č. j. 1 As 24/2016-61, č. 3663/2018 Sb. NSS,

„[r]ozhodnutí ‚v pochybnostech‘ je deklaratorním rozhodnutím, jehož účelem je autoritativní konstatování stavu, jaký je a má být, nikoliv měnit dosavadní faktický či právní stav pozemků. Rozhodnutí podle § 3 odst. 3 lesního zákona přitom není pouze deklarací stavu *de facto*, ale také *de iure*. Opačný závěr by vedl k otevření možnosti dosáhnout vynětí libovolných pozemků z kategorie pozemků určených k plnění funkcí lesa ‚pouhým‘ jejich faktickým užíváním k jinému účelu, lhotejno zda v souladu či v rozporu s požadavky právního řádu (například protiprávním vymýcením lesa majitelem pozemku, které by bylo následně ‚zhojeno‘ vyvoláním určovacího řízení podle § 3 odst. 3 lesního zákona s tím, že se již nejedná o les). Takový výsledek by přitom byl ve zřejmém rozporu s veřejným zájmem na ochraně plošné výměry lesů jako národního bohatství, tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí (§ 1 zákona o lesích).“

15. V projednávané věci se správní orgány při posuzování povahy pozemku zabývaly jak faktickým stavem, tak i stavem evidovaným.
16. Správní orgán I. stupně zjistil, že předmětný pozemek je v katastru nemovitostí zapsán jako vlastnictví České republiky s právem hospodaření pro osobu zúčastněnou na řízení s druhem pozemku lesní pozemek. Pozemek je sevřen mezi pozemky určenými k plnění funkcí lesa p. č. X, X a X v katastrálním území H. T. V L. h. p. L. h. c. N. je společně s okolními pozemky součástí porostní skupiny X se smíšeným porostem dubu, habru, borovice a dalších listnatých dřevin ve věku 57 let. V porostní mapě L. h. c. N. je pozemek zařazen kontinuálně nejméně od roku 1988 (kopie části porostní mapy v příloze úředního záznamu č. j. MBE/38925/2015/ŽP-Cir). Tento lesní porost se na předmětném pozemku nacházel až do zásahu žalobce v září 2013, kdy bez souhlasu zapsaného vlastníka (resp. osoby zúčastněné, která má právo hospodařit s majetkem státu) došlo k neoprávněnému vymýcení porostu a provedení neoprávněných terénních úprav. Dřeviny na pozemku vzhledem k jeho svažitosti plnily zejména půdoochrannou funkci bránící vzniku eroze na předmětném pozemku a pozemcích sousedních. Správní orgán I. stupně uvedl, že tato skutečnost je mu známa z úřední činnosti, a dokládají ji svědecké výpovědi svědků J. T. a J. M. (zaznamenané v protokolech o výslechu č. j. MBE/34871/2015/ŽP-Cir a MBE/35282/2015/ŽP-Cir) a stanovisko osoby zúčastněné na řízení, která má právo hospodařit s pozemkem státu. Existenci lesního porostu na dotčeném pozemku před uvedeným zásahem dokládají též letecké snímky z let 2003, 2006 a 2012, které správní orgán I. stupně opatřil z mapového portálu mapy.cz. Podle sdělení Katastrálního úřadu pro S. k., katastrálního pracoviště B., byl předmětný pozemek součástí X s kulturou c., která byla změněna na lesní pozemek při provádění jednotné evidence půdy v 60. letech dle tehdejšího místního šetření a označení druhu pozemku bylo převzato při zakládání do katastru nemovitostí z jednotné evidence půdy. Správní orgán I. stupně se pokusil vyhledat podklady k této změně a požádal o informace mimo jiné Katastrální úřad pro S. k., Katastrální pracoviště B., Státní oblastní archiv v P., oddělení Státní okresní archiv B., a obec H. T.. Žádné doklady týkající se změny druhu pozemku v 60. letech ani záznam z místního šetření nebyly dle sdělení oslovených subjektů nalezeny. Dále správní orgány zjistily, že podle leteckého snímku z roku 1953 a jeho překryvu s katastrální mapou založeného ve správním spise pod č. j. MBE/85688/2015/ŽP-Bre předmětný pozemek nebyl v 50. letech c., což odpovídá též historické topografické mapě z let 1951 až 1971 veřejně dostupné na <http://X> a leteckému snímku pořízenému v rámci leteckého snímkování v roce 1938, který je dostupný na <https://X>. Shora uvedená zjištění, s nimiž se žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil, jsou v souladu s listinami založenými ve

správním spise, a žalobce je ostatně v rámci uplatněných žalobních bodů nikterak nezpochybňuje.

17. Správní orgány v projednávané věci na základě uvedených skutkových zjištění správně dospěly k závěru, že jde o pozemek určený k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona. Tato skutečnost byla prokázána zejména faktickým stavem pozemku, na kterém se po několik desítek let až do neoprávněného vymýcení bez souhlasu osoby s právem hospodaření v roce 2013 nacházel lesní porost (převážně h.) obdobný jako na sousedních lesních pozemcích, s nimiž byl společně zahrnut v lesním hospodářském plánu, respektive porostní mapě nejméně od roku 1988. Tento faktický stav přitom odpovídal stavu evidenčnímu zapsanému v katastru nemovitostí, který byl převzat z jednotné evidence půdy, v jejímž rámci byly Okresní národní výbory ve spolupráci s místními a městskými národními výbory povinny vést řádný přehled o lesním fondu [§ 5 odst. 1 zákona č. 166/1960 Sb., o lesích a lesním hospodářství, ve znění účinném do 31. 12. 1977 (dále jen „zákon č. 166/1960 Sb.“)]. Jak potvrzuje shora citovaná judikatura, neoprávněným vymýcením dřevin nemohlo dojít ke změně posouzení právního charakteru pozemku, neboť takový výklad byl v příkrém rozporu s účelem právní úpravy výslovně zakotveným v § 1 lesního zákona. Tam, kde to neodporuje účelu právní úpravy, ale naopak slouží k jeho naplnění, je třeba vycházet ze skutečné povahy pozemku, jemuž je lesním zákonem ochrana poskytována (mj. skrze materiální definici pozemku určeného k plnění funkcí lesa). V projednávané věci byl tento faktický stav (před neoprávněným zásahem) v souladu se stavem evidovaným. Žalobce se mýlí, pokud má za to, že posouzení pozemku jako lesního pozemku dle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona a poskytování ochrany lesu předpokládá prokázání zákonnosti vzniku lesa (lesního porostu), respektive prvotní konstitutivní prohlášení pozemku za pozemek určený k plnění funkcí lesa. Les, respektive lesní pozemek může vzniknout důsledkem faktických proměn v čase a není zásadně třeba dokládat jejich vznik. Takový lesní pozemek pak požívá právní ochrany podle lesního zákona, není-li zákonem stanoveným způsobem odňat plnění funkcí lesa. Pokud žalobce poukazuje na historický zápis kultury c. pro pozemek X, jehož součástí byl předmětný pozemek, v pozemkové knize, není tato skutečnost sama o sobě s ohledem na výše uvedené způsobilá závěr o charakteru pozemku ovlivnit. V projednávané věci bylo nadto prokázáno, že v 50. letech 20. století (tedy před zaevidováním lesního pozemku v jednotné evidenci půdy, z níž byl následně údaj o druhu pozemku převzat do katastru nemovitostí) se na předmětném pozemku c. nenacházela, přičemž není patrná ani na leteckém snímku z roku 1938. Záznam v pozemkové knize tedy v době vzniku lesního porostu, který se na pozemku nacházel v době zásahu v září 2013, skutečnému stavu neodpovídal. Pro úplnost soud připomíná, že c. se může nacházet i na lesních pozemcích [§ 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona], respektive jiných pozemcích k plnění funkcí lesa [zpevněná cesta dle § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona], a rovněž dle předchozích právních úprav mohla být součástí lesního fondu [§ 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 166/1960, podle něhož byly součástí lesního fondu pozemky nezalesněné, které slouží lesnímu hospodářství (např. lesní cesty, plochy lesních skladů)], respektive lesním pozemkem [§ 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 61/1977, o lesích, účinný do 31. 12. 2005, podle něhož byly lesními pozemky pozemky bez lesních porostů, které slouží lesnímu hospodářství a jsou pro ně nepostradatelné (rozdělovací průřezky, lesní cesty, plochy horních lesních skladů apod.)]. Námitka žalobce směřující proti posouzení pozemku jako pozemku určeného k plnění funkcí lesa není s ohledem na výše uvedené důvodná.

18. K námitce žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho právní argumentací, soud uvádí, že z napadeného a prvostupňového rozhodnutí, která tvoří jeden celek, je zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány vedeny. Žalovaný na námitky žalobce reagoval a vysvětlil, proč revidoval svůj předchozí právní názor vyslovený v rozhodnutí ze dne 25. 7. 2016. Napadené rozhodnutí tedy bylo možné věcně přezkoumat. Soud se neztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, podle níž mělo být podání žalobce ze dne 24. 6. 2014 dle svého obsahu posouzeno jako návrh na opravu chyby v katastrálním operátu. Tato úvaha se nicméně nepromítla do věcného posouzení povahy pozemku a neměla vliv na jeho zákonnost. Soud na okraj poznamenává, že uvedené podání nebylo dle názoru soudu možné bez dalšího posoudit ani jako žádost o rozhodnutí o povaze pozemku dle lesního zákona, nicméně žalobce v průběhu řízení své podání, které původně správní orgán I. stupně vyhodnotil jako podnět, v tomto ohledu upřesnil (viz odvolání žalobce ze dne 12. 5. 2015). K odchýlení se od předchozího rozhodnutí vydaného žalovaným v téže věci soud uvádí, že se nepochybně jedná o nežádoucí jev a správní orgány by se ho měly vyvarovat, nicméně zásada legality a požadavek souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 1 a 4 správního řádu) vyžaduje, aby žalovaný mohl případně i změnit svůj předchozí nesprávný právní názor. Nelze přehlédnout, že napadené rozhodnutí se netýká pouze práv žalobce, ale také práv osoby zúčastněné na řízení, které svědčí právo hospodařit s předmětným pozemkem ve vlastnictví České republiky, a zejména veřejného zájmu na ochraně lesa jako národního bohatství tvořícího nenahraditelnou složku životního prostředí (§ 1 zákona o lesích), o jehož ochranu je stát povinen dbát (čl. 7 Ústavy České republiky). Související žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobou uplatněné žalobní body důvodnými, přičemž nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost. Použití ustanovení § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79).
21. Osoba zúčastněná na řízení má zásadně podle § 60 odst. 5 věty první s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu